ANUL XI. No. 1181

6 PAGINI 6 LEI

Miercuri 19 Aprilie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPĂ TARIF
Telefon administraţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Surogatul footballului maghiar şi-a găsit un debuşeu

In momentul când s'au reluat raporturile cu ungurii, am făcut rezervele cele mai largi.

Ne-am gândit la naivitatea oficialităţei noastre şi la şiretenia ungurilor, cari ştiu să rupă şi să reia legăturile după necesităţi materiale de club.

Toate combinaţiile lor, din momentul când au pornit acţiunea de împăcare, au avut un singur obiectiv: regăsirea debuşeului atât de regretat de echipele mici, surogatul footballistic al ungurilor fără posibilitate de plasament în alt colţ al Europei. O serie întreagă de formaţiuni, cu existenţa de pe o zi pe alta, fără nici o valoare sportivă, refuzate de toţi organizatorii şi urmărite de spectrul mizeriei, au fost inviorate.

Vitaminele le-a furnizat Rombolul care a reluat pur şi simplu relaţiile. N'a pus condiţii. A ascultat un imperativ decurgând din faptul că la Viena ni s'a impus întâlnirea cu amatorii unguri. Când s'au reluat legăturile cu ungurii am afirmat că: echipele mari ungureşti ne vor ocoli şi nu vor veni la noi decât surogatele pe cari nu le primeşte nimeni. De ce? Fiindcă federaţia n'a pus condiţia să dea autorizaţiile dela caz la caz.

Şi Jugoslavii au reluat raporturile cu ungurii nu mult după România.

Vecinii noştri au fost însă prudenţi. Au condiţionat reluarea raporturilor cu footballul maghiar, rezervându-şi dreptul de a refuza autorizaţia echipelor de clasă insuficientă.

Care a fost urmarea acestei condiţii? Până astăzi au jucat în Jugoslavia: reprezentativa Ungariei în cea mai bună formaţie, aceia care va întâlni peste două săptămâni Austria şi echipa clubului Hungaria clasată a doua în campionat.

Au mai cerut autorizaţii de intrare în Jugoslavia şi diverse Kispest sau Atila, cari au fost însă refuzate.

Cum s'au desfăşurat la noi legăturile cu ungurii?

Până în prezent ne-au vizitat: Kispest în două rânduri, F. C. Seghedin, Poştas, Vasutas etc. Ce valoare au aceste echipe?

Ce putem învăţa dela echipe fără nici o valoare, refuzate de toată lumea şi plasate la noi în condiţiuni de dumping? Ni se va răspunde că echipele acestea trebue să valoreze ceva, din moment ce un C. A. O. sau Crişana, n'au făcut decât match nul cu ele.

Slab argument. C. A. O. şi Crişana au jucat fără ambiţie, pentru că o victorie asupra unor astfel de echipe nu reprezintă nimic.

Să nu uităm că la Cluj a jucat o «selecţionată profesionistă maghiară.»

Această selecţionată constitue cea mai mare bătaie de joc, a M. L. Sz-ului pe spinarea footballului românesc.

O echipă de old-boys a Ungariei. O formaţie de epave, şomeuri cărora de mult li s'au refuzat angajamente, aceasta a fost echipa Budapestei, care a jucat la Cluj.

Pentru convingere citâm formaţia «Budapestei»: Ujvary, Mikloş, Futo, Vogi, Barose, Vig, Zwick, Brumeker, Turnioghy, Tombor II, Dormos.

Tragere pe sfoară ca aceasta nu s'a mai pomenit.

Presa minoritară îşi bate joc de bieţii clujeni, arătând că pentru ei e bună şi echipa aceasta.

Iată deci rezultatul reluării raporturilor cu ungurii: România debuşeu al surogatului maghiar.

ION GORUN

Boxul românesc are un nou campion. Pe Ion Gorun, cel mai proaspăt deţinător al titlului la categoria cocoş.

Noul şef al unei categorii atât de interesante, este fără îndoială unul din cei mai buni produşi ai boxului românesc. A ajuns în fruntea categoriei sale după un mers corect pe drumul plin de hopuri al celui mai capricios dintre sporturi, fără devieri, fără poticneli. Un drum cinstit, un drum în care n'a urmărit decât un singur sfat: al profesorului său, al lui Chirilă Dan. Şi atâta i-a fost suficient pentru ca să fructifice din plin calităţile de mare anvergură, talentul vast şi promiţător.

Lui Gorun nu i-au trebuit decât 4 matchuri profesioniste pentru a ajunge campion. Ar fi trecut mai multe în palmares, dacă ar fi avut mai mulţi concurenţi în lupta pentru titlu.

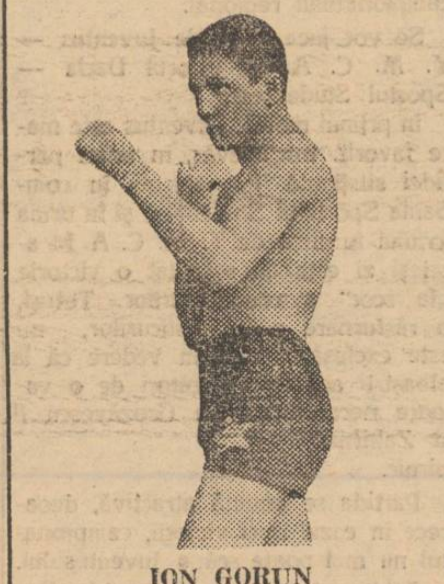
Astăzi intră definitiv în notorietate, în adevărata carieră pugilistă. Un titlu de campion îţi deschide uşi zăvorite; o distincţie atât de înaltă îţi uşurează drumul definitivei consacrări.

Am fost martorii frumoasei cariere a lui Gorun. L-am văzut ca amator conştiincios şi următor de sfaturi bune şi l'am regăsit profesionist sârguitor şi plin de dragoste pentru meserie.

Un copil mai serios în manifestări decât i-ar putea pretinde vârsta. Un copil crescut sub ochii unui maestru care ştie să modeleze un talent, care ştie să încrusteze o carieră.

Ion Gorun are în faţă un viitor strălucit. Un viitor care-i va aduce satisfacţii mari, pentru că talentul dublat de conştiinciozitatea muncei permanente nu se veştejeşte.

Noul campion al României a făcut un început promiţător de carieră. A ajuns mai repede ca alţii şi va şti să se menţină. Noi suntem încredinţaţi că nu profetizăm în van, pentru că-l cunoaştem şi pe el şi mai ales pe excelentul Chirilă Dan.

ION GORUN

Şi o dorim cu atât mai mult, cu cât în aceste coloane am subliniat încă dela începutul pugilistic al lui Gorun calităţile fizice şi morale ale campionului de azi.

Incepând dela 1 Mai «Gazeta Sporturilor» îşi va relua apariţia de 3 ori pe săptămână: Luni, Miercuri şi Vineri.

Fernand Meynier va încerca recordul mondial de 24 ore

Francezul Fernand Meynier pe care l-am văzut concurând anul trecut, pe pista velodromului din Capitală, va încerca zilele acestea să bată recordul mondial de 24 ore, stabilit de curând, de către trei compatrioţi ai săi.

Meynier va face echipă cu compatriotul său Vial. Interesant este că niciunul din cei doi candidaţi la titlul mondial nu sunt specializaţi pe pista autodromului Linas Montlhery, pe care va avea loc tentativa de record. Cu adevărat, Fernand Meynier este specializat în probele de «dirt track», specialitate în care este considerat drept un as, iar Vial este un admirabil alergător de drum.

Cu toate acestea, preparativele lor sunt privite cu multă încredere şi competenţele în materie sunt foarte optimiste, în ce priveşte reuşita tentativei.

Vom nota că Meynier intenţionează de mult să atace recordul mondial de 24 ore şi, încă după timpul când se găsea în Bucureşti îşi manifestase această intenţie.

Sperăm că eforturile vechei noastre cunoştinţe vor fi încununate de succes.

După votarea legii educaţiei fizice

Federaţiile şi noua aşezare a Uniunii

In loc de deosebiri de vederi, cea mai largă înţelegere pentru propăşirea sportului românesc.

In jurul recent votatei legi, s'a încins o discuţie foarte aprinsă.

S'a spus şi se afirmă că legea în forma ei actuală constituie semnalul unui conflict. Intre Uniune şi federaţiile de specialitate încep zile negre, spun unii. La început vor fi numai mici disensiuni. Evoluţia nu va întârzia. Conflicte grave între U. F. S. R. şi federaţiile de specialitate vor întuneca orizontul sportului românesc.

Acestea sunt ecourile pesimismului organizat, de cei cari ar fi preferat să se menţină statul quo de până acum.

FEDERAŢIILE POTRIVNICE PREVEDERILOR LEGII?

Federaţiile nu sunt împotriva organizării sportului privat în forma prevăzută de legea actuală.

Aşa zisele federaţii populare, sau cum li se zice în limbajul curent: «federaţii mari» nu sunt deloc nemulţumite de principiul egalităţii tuturor sporturilor adus de lege. Ele consideră aceasta ca o reparare a unei nedreptăţi.

Şi apoi, cea mai bună explicaţie a echităţii legiuitorului ne-o dă unul din fruntaşii federaţiei de box:

«Nu ştiu de ce s'au găsit voci cari să critice legea educaţiei fizice. După mine ea constitue un mare pas înainte şi prima intervenţie serioasă a legiuitorului în favoarea sportului.

«Există nemulţumiţi, pentrucă boxul a fost pus pe picior de egalitate cu atletismul şi footballul, cu natatia. Mă surprinde această împărţire în sporturi mari şi sporturi mici. Toate ramurile de sport trebue să se bucure de avantagii egale. Nu văd ce ar îndreptăţi existenţa sporturilor privilegiate. Dacă unul sau altul din sporturi au plăcut mai mult publicului, au beneficiat de o popularizare mai rapidă, aceasta nu înseamnă că utilitatea lor e mai mare şi deci au dreptul la privilegii».

DREPTUL DE CONTROL AL U.F.S. R.-ULUI CONSTITUE O ŞTIRBIRE A AUTONOMIEI?

Intre argumentele celor cărora nu le-a plăcut legea a figurat şi afirmaţia că dreptul de control dat U. F. S. R.-ului constitue o ştirbire a autonomiei.

Iată ce ne-a spus în această privinţă unul din mai marii federaţiei de football:

«Cred că atunci când dai dreptul Uniunei, care este emanaţia federaţiilor prin rolul şi compunerea ei, să controloze gestiunea sau administaţia federaţiei, nu abdici cu nimic dela drepturile ce ţi le dă autonomia.

«Nu poţi ca uzând de principiul autonomiei să ajungi la abuz. Să te înconjuri de un zid chinezesc, să invoci sfinţenia autonomiei şi să nu dai dreptul nimănui să-ţi controleze gestiunea şi activitatea.

Asta în timp ce pe seama federaţiilor se pun în circulaţie tot felul de afirmaţii, pe cari federaţiile trebue să le desmintă cu certificate proprii. După părerea mea, controlul Uniunei, instanţă din erarhia organizărei sportive, înseamnă o întărire a prestigiului federaţiilor şi nu o ştirbire a autonomiei.

Nu cred să existe o federaţie care la adăpostul pompoasei formule a respectului autonomiei să combată ideia dreptului de control al U. F. S. R.»

LEGIFERAREA DREPTURILOR SPORTULUI

După ce-am prezentat opiniile factorilor autorizaţi din două «federaţii mari» nu putem neglija şi impresiile culese în rândurile celorlalte federaţii chemate la o viaţă nouă.

Iată de pildă ce spicuim dintr'o discuţie avută cu unul din conducătorii federaţiei de tennis:

«S'a vorbit prea mult de controlul Uniunei şi de stabilirea autonomiei lăsându-se impresia că există o teamă de acest control. Este o părere greşită, căci altceva trebuia să atragă atenţia celor ce au cetit legea: avantajele ce se acordă sportului. Iată ce trebue să ne bucure.

«Scutirile de formalităţi, reducerile de taxe, evitarea oricărui amestec al organelor administrative, iată ce trebue relevat. Iată partea din lege care va fi un stimulent, afară de faptul că dreptul de control al U. F. S. R.-ului asupra celor ce beneficiază de avantagii «apare ca ceva foarte logic».

Declaraţia oficialului dela tennis trebue complectată.

In ultimul timp, diferite favoruri obţinute de mişcarea sportivă pe temeiuri indiscutabile, au devenit chestiuni de capriciu. Bunăoară reducerea de 50 la sută pe C. F. R. care a existat multă vreme a fost desfiinţată prin surprindere. N'am controlat dacă în toată ţara s'a produs această metamorfoză a solicitudinei C. F. R.-ului pentru sport, cert este însă că la Timişoara nu s'au mai eliberat sportivilor decât bilete cu 33 la sută reducere.

Dacă a fost un ordin general sau o iniţiativă locală, nu interesează. Efectul este acelaş. Va mai fi posibil lucrul acesta în viitor? Nu. Pentrucă cei cari vor refuza sportivilor reducerea ce li se cuvine vor comite o ilegalitate.

REP.

In preajma zilei inaugurale a sezonului

In curând velodromul Moto-Clubului român îşi va deschide porţile.

Nerăbdarea cu care este aşteptat evenimentul are deplină justificare: îndelungata inactivitate a sportului cu motor. Alergătorii şi spectatorii sunt nerăbdători şi aşteaptă cu înfrigurare, reînceperea ostilităţilor.

Rivalitatea dintre candidaţii la supremaţie în sportul mecanic, este departe de a fi elucidată. Taberele sunt împărţite şi fiecare crede în superioritatea idolului respectiv.

In preajma deschiderei sezonului, mult discutata chestiune se repune pe tapet. Şi cei cari privesc cu încredere în viitorul motociclismului dela noi, sunt foarte optimişti în ce priveşte clasa oamenilor cari vor apărea pe pistă în cursul anului acestuia.

Cantacuzino şi Ionescu-Cristea rămân şi mai departe, oameni de nădejde ai motociclismului nostru. Dar acest lucru nu interzice altor alergători, să se ridice şi să ajungă poate, la nivelul celor doi protagonişti. Munca pe care o depun în slujba sportului cu motor cei cu veleităţi de ascensiune, nu poate să nu dea roade, întrucât chiar la antrenament se observă o oarecare ameliorare a unei bune părţi dintre alergătorii noştri. Lucrul zilnic şi intens ce se face pe pistă, ne dă dreptul să ne manifestăm optimismul, mai ales că pe velodrom nu şi-au făcut apariţia toţi cei ce s'au ilustrat în cursele de anul trecut.

Totuşi, în încercările de antrenament, am avut ocazia să remarcăm o oarecare îmbunătăţire. Vom face câteva notaţii în legătură cu cele constatate de noi, cu prilejul acestor încercări.

Nicolae Ionescu—Cristea, câştigătorul celor mai numeroase curse, în anul trecut, nu a apărut la antrenament decât în primele zile. A reuşit însă, dela început, să se impună atenţiei generale, prin realizarea unor performanţe categoric dominante. A acoperit turul în 39 secunde, ceiace îl apropie la numai 3/5 din secundă de recordul în fiinţă, record stabilit la 26 Octombrie 1932, adică după activitatea unui întreg sezon.

Datorită acestei isprăvi, Nicolae Ionescu-Cristea şi-a permis să se dedea odihnei, propunându-şi ca, înainte de cursă să nu mai facă decât o singură încercare.

Constantin Cantacuzino, cel de al doilea alergător de seamă al nostru, nu s'a prea grăbit cu antrenamentul, mulţumindu-se cu încercări dese, dar parţiale. Nu a «tras» decât pe virajuri, necerând maşinei, maximum pe linia dreaptă. Din această cauză nu a obţinut un cronometraj prea bun, fiind chiar departe de recordul ce se găseşte în posesia sa. De altfel, se pare că el nici n'a atins gradul de perfecţiune, în ce priveşte reglajul motorului ce conduce. Foarte răbdător şi minuţios, Cantacuzino nu vrea să purceadă la o încercare hotărâtoare, decât în momentul când toate amănuntele vor fi puse la punct.

Ilie Rase este al treilea alergător care a lăsat o impresie deosebită, la antrenament. Elevul lui Popescu, recordmanul României în cursa de viteză pe 500 metri cu start din loc, a arătat lucruri excepţionale cu ocazia primei reapariţii pe pistă. Cu o maşină nouă şi mai puternică decât cea pe care a pilotat-o în trecut. Ilie Rase este cu totul alt om. S'a arătat dintr'odată a fi egalul lui Ovidiu Ionescu şi chiar Gheorghe Leu. Şi dacă ţinem seama de faptul că el este susceptibil de progres, dat fiindcă a prins «cheia» eşirei din virajuri, ajungem la concluzia că Ilie Rase va deveni, cu timpul, unul dintre cei mai de nădejde reprezentanţi ai noştri în disputele internaţionale.

Ovidiu Ionescu se prezintă deasemenea bine. In aşteptarea unei maşini noui, el se mulţumeşte să-şi desăvârşească forma şi speră să se comporte cel puţin la fel de bine ca şi în sezonul trecut.

Constantin Voluntaru şi-a întrerupt antrenamentul eri după amiază din cauza unei pane de piston. Din păcate, defectul a intervenit tocmai în momentul când Voluntaru începuse să se deprindă cu noua lui maşină.

Gheorghe Murgescu, este deasemenea, alergătorul care se prezintă în real progres. In cursele de amatori va fi greu de bătut şi cu timpul va ajunge să joace un rol de frunte în rândul alergătorilor de pistă.

Dintre ceilalţi am remarcat pe Ion Tănase, a cărui formă este extrem de promiţătoare.

Programul zilei inaugurale care va fi Duminecă 23 Aprilie are următorul aspect:

Cursă în 2 serii a 6 tururi pentru începători.

Cursă în 3 serii a 6 tururi pentru amatori.

Cursă în 3 serii a 6 tururi pentru alergătorii consacraţi.

PEAN

Matchurile Spartei la Bucureşti

SPARTA ŞI VENUS. IN STANGA (x) D. JEAN ŞEBA, MINISTRUL CEHOSLOVACIEI LA BUCUREŞTI

După victoria lui Spakow

In numărul trecut al ziarului n'am putut da decât rezultatul brut al excepţionalei performanţe realizată de campionul nostru Moţi Spakow pe ringul londonez.

Dăm astăzi la rubrică o descriere amănunţită a partidei şi facem loc aci câtorva însemnări pe marginea ei.

Reprezentantul culorilor noastre a dispus de un adversar de mare prestigiu, pe un ring în care o victorie se dă întotdeauna aceluia care a meritat-o. In cazul de faţă, este fără îndoială că dacă ar fi fost să se comită o nouă nedreptate, ea nu s'ar fi făcut în nici un caz pe spinarea australianului învins de Spakow.

Se degajă aşa dar din aceste consideraţiuni credinţa confirmată de altfel de ziarele engleze sosite la Bucureşti, că Spakow a dispus destul de larg la puncte de O'Malley şi şi-a însuşit o victorie care atârnă greu în palmaresul său atât de pestriţ.

Căci, este neîndoios un lucru: faţă de calităţile sale, faţă de vitalitatea de care a dat dovadă în carieră Moţi Spakow nu şi-a încrustat un palmares corespunzător. De o imprudenţă de nescuzat, campionul nostru a neglijat anumite conjuncturi şi a recoltat adesea rezultatele pe cari un alt mod de a privi rostul profesiunii pe care şi-a ales-o le-ar fi evitat cu siguranţă.

Insuşi matchul acesta, reîmprospătător de năzuinţi, a fost un inel din lanţul nenumăratelor sale greşeli. (Din fericire cu un rezultat neaşteptat). Plecat să boxeze cu Peterson acum câteva luni, s'a pomenit abandonat la Londra de un promotor veros, care a ştiut să speculeze neprevederea semnării unui contract asigurător. Şi a trebuit să peregrineze în neştire vreme îndelungată de pe malurile Tamisei pe cele ale Senei, până când i s'a putut oferi prilejul fericitei victorii asupra australianului O'Malley.

Ce n'ar fi putut realiza Spakow dacă ar fi ştiut să-şi găsească în agitata sa carieră un îndrumător care să-i modeleze calităţile excepţionale şi să-i apere interesele în iureşul complicatelor combinaţii ale boxului european?

Câţi boxeuri, mai modest înzestraţi de natură n'au parvenit la situaţii proeminente tocmai pentrucă au avut norocul să întâlnească un astfel de îndrumător?

Victoria recentă dela Londra este o confirmare — dacă mai era nevoe de una — a posibilităţilor vaste de care dispune Spakow. Ea înseamnă în acelaş timp şi o reabilitare a boxului românesc pe ringul britanic, unde când n'am fost urmăriţi de neşansă, am avut de luptat cu adversităţi de tot soiul.

Deşi inconstanţa lui Spakow a alternat satisfacţiile cu decepţiile, noi avem totuşi credinţa că după victoria contra lui O'Malley — preţioasă din toate punctele de vedere — campionul nostru va găsi în fine drumul pe care să urce nestingherit spre izbânda finală.

O garnizoană contra sportului

La Timişoara s'a început un match extrem de interesant. Garnizoana locală a pornit o luptă aprigă împotriva sportului, o luptă de exterminare după cele mai noui reguli ale strategiei militare.

Deocamdată garnizoana Timişoarei a purces la slăbirea numerică a adversarului. Este — veţi recunoaşte şi dv. — o acţiune strict necesară într'un război de exterminare. Şi de aceia, printr'un ucaz special, colonelul comandant al garnizoanei a anunţat pe toţi ofiţerii şi gradele inferioare din raza respectivă, că, începând dela data publicării ucazului, li se interzice cu desăvârşire practicarea sportului. Sub orice şi în orice împrejurare. Ofiţerii să-şi dea demisia din cluburi, iar gradele inferioare să nu mai fie prinse pe vre un teren de sport. Şi astea toate sub pedeapsa cea mai severă în materie de călcare a ordinelor militare.

Hotărârea garnizoanei a produs consternare la Timişoara, unde, mai mult ca în altă parte mişcarea sportivă îşi croise în decursul anilor un drum propriu. La început s'a crezut că chestia cu lupta contra sporturilor nu este decât o farsă ca atâtea altele în această lună fericită a lui April.

Garnizoana însă, nu ştie de glumă şi timişorenii s'au desmeticit imediat în faţa unei crude realităţi.

Da, de azi înainte sportul este interzis în Capitala Banatului, purtătorilor de haină militară. Interzis sub pedeapsă aşa cum se interzice şcolarilor varieteul şi adolescenţilor localurile rău famate.

Nu ştim cum vor reacţiona cei direct interesaţi. Ştim însă cum... nu vor reacţiona, pentrucă în armată ordinul se execută, fără comentarii, fără împotriviri.

Dar mai ştim că asportivul comandat din Timişoara nu este în ordinea erarhică cel care are ultimul cuvânt în materie... Mai sunt şi alţii, mai mari în grad şi mai puţin dispuşi să se războiască în timp de pace şi cu un duşman inofensiv ca sportul.

Şi mai ştim că ministrul de război, departe de a fi un duşman al sportului, este un admirator al său. Un militar distins care a avut timp în lunga-i carieră să-şi dea seamă că sportul nu este un rău pentru armată, ci un bun şi folositor auxiliar al ei.

D. colonel dela Timişoara ignorează acest lucru? Noi suntem îndrituiţi să credem că da, pentru că altfel nu înţelegem cum a putut da curiosul ucaz, înspăimântător de ridicol pentru secolul în care trăim.

In pag. III-a:
Ripensia pleacă în turneu în Olanda